

Лише благословилося на ранок,
Аби часу дарма не гайнувати,
Відсуну тінь мережених фіранок,
Впущу промінчик світла до кімнати.

Ще на гілках вигойдуються роси,
Медові хмари піняться зі сходу.
Струнка берізка розпустила коси
І робить загадковою природу.

Шпачиний свист тремтить у верховітті,
Дрібненьке листя з вітром розмовляє...
Мені здається, що ніде на світі
Краси такої більше не буває.

Духмянить пишно цвітом черемшина,
Казкових барв заповнює поему
І ця моя маленька Батьківщина,
У серці починається моему.
